

**Chương 211: Orbis Class (4) - Oscar de
Gardias & Reinhardt**
(Số từ: 3070)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:14 PM 28/04/2023

Tôi cảm thấy như không chỉ ba anh em ngốc nghếch mà cả sinh viên Orbis Class cũng thực sự sốc trước tuyên bố đột ngột của tôi.

'Có chuyện gì với tên đó vậy?'

Đó là những gì biểu hiện của họ dường như nói.

Điều tương tự cũng xảy ra với sinh viên năm tư.

"Haha... Tôi vừa nghe thấy gì vậy? Trận đánh? Với tôi? Tại sao?"

"Bởi vì tôi cảm thấy thích nó."

"...Cái gì?"

"Nhìn người kia, người đúng là thằng khốn nạn nhất ở đây phải không?"

Tôi lờm hẩn ta khi tôi nắm chặt tay.

Tên này cũng từng là nạn nhân của hệ thống đó trong quá khứ, và sau khi chịu đựng nó, chính hắn đã trở thành thủ phạm. Hắn vẫn có thể là nạn nhân.

"Mỗi lần ta nhìn thấy những tên khốn kiếp như người, ta cảm thấy phát ốm."

Tên này là sinh viên năm tư của Orbis Class.

Tôi sắp thua.

“Vì vậy, ta không quan tâm đến việc mình thắng hay thua. Ta đang làm điều này bởi vì ta muốn người biết mình là một thằng khốn nạn như thế nào. Hiểu chưa?”

Không chỉ vẻ mặt của những người khác trở nên khá kỳ lạ khi họ nghe thấy những lời hung hăng của tôi, mà nụ cười của sinh viên năm tư cũng dần cứng lại.

“Thật xấu hổ cho người, thằng khốn. Nghiêm túc mà nói, làm sao người có thể bảo một đứa trẻ 17 tuổi từ năm khác cứ đi và chết đi? Người có thấy những chuyện như thế này vui không? Chặt chém Kouhai nhiều lần? Người có bị ngu không? Huh?”

“Các vấn đề của Orbis Class sẽ được giải quyết bởi Orbis Class. Tôi không nghĩ đây là việc của cậu.”

“Nếu người đang làm rồi tung một đám trẻ, thì đó không phải là vấn đề của giai cấp, mà là vấn đề xã hội. Đồ xấu xa xã hội chết tiệt!”

“...Cái gì?”

Tôi nhìn tên sinh viên năm tư có vẻ mặt ngày càng nhăn nhó hơn.

“Thật kỳ lạ khi Orbis Class được vận hành như thế này, nhưng ta có thể làm gì với điều đó? Tuy

nhiên, mặc dù nơi này đã kỳ lạ, nhưng nơi này thậm chí còn trở nên kỳ lạ hơn bởi vì có một lũ lập dị điều hành như người.”

Tên đó thậm chí còn không đe dọa cô một cách trực tiếp, hắn chỉ thực hiện nó thông qua những hành động mơ hồ và gián tiếp. Hắn thậm chí không cần phải nói với cô ấy rằng mình sẽ giết cô nếu cô thua.

Tên này sẽ không tự làm bản tay mình với Lilka Aaron—hắn sẽ chỉ giao nhiệm vụ đó cho kouhai của mình.

Tên này sẽ không trực tiếp đe dọa hoặc đánh bất cứ ai.

Hắn là một chàng trai không muốn mang danh hiệu 'kẻ xấu' và chỉ giải quyết mọi thứ bằng lời nói của mình. Tên này là kiểu người muốn phủ nhận mọi thứ bằng cách nói những câu như “Cái gì? Tôi đâu có làm gì đâu?”

Ngay cả trong trận chiến đó, hắn cũng không nói bất cứ điều gì như "Nếu cô đầu hàng, hãy sẵn sàng để đi qua địa ngục."

Tên này chỉ nói rằng bản thân sẽ quỳ xuống nếu cô thua.

Chỉ với vài từ đó, hắn đã xoay sở để khiến trí tưởng tượng của những người khác trở nên điên cuồng.

Tên này là một kẻ hèn nhát trước khi trở thành một kẻ xấu.

Bản thân hắn ta là một tên khốn chết tiệt trong hệ thống có vấn đề này.

Khuôn mặt của những thành viên Orbis Class ngày càng nhăn nhó trước những lời công kích trực diện của tôi.

'Có chuyện gì với tên đó vậy? Hắn có phát điên không?'

Tuy nhiên, ba anh em ngu ngốc có vẻ cảm thấy hơi khác.

'Ah, hắn lại gây chuyện rồi.'

—Đó là những gì họ dường như nghĩ.

Có vẻ như họ cũng đang bí mật đoán trước điều này.

'Hãy ném trái sự hung dữ của Reinhardt, lũ khốn.'

“Sẽ có lợi gì nếu tôi chiến đấu với một sinh viên năm nhất? Tại sao tôi lại thế?”

Tên đó cũng không muốn đánh nhau. Đương nhiên là cuối cùng hắn ta sẽ chiến thắng, nhưng chẳng có gì tốt về điều đó cả. Thua là điều không thể tưởng tượng được đối với tên đó, nhưng hắn cũng không thể chỉ thắng được.

Tuy nhiên, có vẻ như anh chàng đó đã thực sự liên tục gây áp lực cho kouhai của mình, không chỉ ngày hôm nay.

Chắc chắn rằng tên này không được biết đến là một senpai tốt, tuy nhiên, cuối cùng, hẳn ta vẫn chỉ là kiểu người sẽ không bao giờ cố gắng làm bất cứ điều gì thô bạo.

Vì vậy, tên này không thấy lý do gì để đánh một trận thua, ngay cả khi bản thân ở bên chiến thắng. Nguyên nhân thực sự dẫn đến sự sa ngã của Ender Wilton là sự lạm dụng mà cậu đã nhận được từ senpai của mình.

Không thể tránh khỏi một vụ án như của Ender Wilton sẽ xảy ra trong cái vòng luẩn quẩn mà nạn nhân cuối cùng lại trở thành thủ phạm.

Tôi không biết liệu mình có thể phá vỡ nó hay không...

Nhưng tôi có thể truyền đạt điều gì đó bằng lời nói của mình.

Nếu họ không thích nó, họ có thể dán nó vào senpai của họ.

Họ sẽ không bị giết.

“Người có sợ không, thằng khốn? Nếu người sợ như vậy, chỉ cần rút đi. Đừng nói vớ vẩn nữa. Tại sao người lại can thiệp vào các vấn đề của năm nhất khi người đã già như vậy? Người không thấy xấu hổ sao? Người không có bất cứ điều gì tốt hơn để làm sao? Ồ, hay là người là một tên khốn

nạn đến mức không thể làm gì ngoài việc khùng bố kouhai của mình?”

'Người đã già như vậy và vẫn không có gì tốt hơn để làm ngoài việc can thiệp vào các vấn đề của những đứa trẻ năm dưới.'

Có vẻ như lời nói của tôi cuối cùng đã khiến tên đó đạt đến giới hạn của mình.

“...Hả.”

Tên đó lườm tôi khi vuốt tóc ra sau.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp một nhân vật mất hí.

“Tên khốn táo tợn.”

Tuy nhiên, hắn chỉ mở to mắt mà không biểu hiện gì nhiều.

"Được rồi. Chúng ta hãy làm điều đó."

Một cuộc chiến không còn gì để mất.

Có vẻ như người senpai đó cuối cùng đã quyết định thực sự giáo dục kouhai táo tợn của mình.

“Ồ, người vẫn chưa biết tên ta đúng không? Được rồi, ta sẽ nói cho người biết.”

Anh chàng mỉm cười.

“Ta là Orbis Class Năm tư A-1, Oscar de Gardias.”

KHÔNG.

Không, đợi một chút.

Tên này là Hoàng tử?

Đó là lúc tôi nhìn đúng khuôn mặt của hắn.

—Tóc vàng và mắt vàng.

Chắc chắn, đó là những đặc điểm của Hoàng tộc Gardias.

Đôi mắt của Hoàng tộc Gardias có gì đặc biệt không?

Khi tôi nghĩ về điều đó, Bertus và Charlotte cũng giống như những nhân vật có đôi mắt hẹp.

—Oscar de Gardias. Tên khốn đó giả vờ tốt bụng và sau đó hiện nguyên hình, tỏa ra bầu không khí khá đẫm máu.

Tôi đã tự hỏi liệu có điều gì đặc biệt về tên khốn đó không.

Tuy nhiên, trong tất cả mọi thứ, gã mà tôi nguyên rủa vì là một tên khốn nạn hóa ra lại là một phần của Hoàng Tộc.

Không, ý tôi là, không phải tất cả những cô gái tóc vàng trên lục địa đều thuộc Hoàng tộc Gardias!

Từ bây giờ tôi nên cẩn thận nhìn vào mắt người khác.

Nhưng thôi, khóc vì sữa đổ cũng chẳng ích gì.

Sẽ khá khó khăn để lấy lại tất cả những thứ đó - tôi thậm chí không muốn làm điều đó.

Dù sao đó cũng là một bức tường mà tôi phải phá vỡ.

“Ta sẽ khá thất vọng nếu bây giờ người đối ý sau khi biết ta là ai.”

"Điều đó sẽ không xảy ra, vì vậy chúng ta hãy làm điều này."

Tôi không biết gã đó đánh mạnh cỡ nào và địa vị của gã trong Hoàng cung ra sao.

Tôi không thể chỉ nói "Tôi không biết anh đến từ Hoàng tộc. Tôi xin lỗi. Tôi sẽ rút lại."

Tôi không thể rút lại những lời mà tôi đã nói. Không cần biết tên này là Hoàng tộc hay gì đi nữa, tôi phải vượt qua nó. Mọi thứ không diễn ra như tôi dự định, nhưng tôi phải tiếp tục tiến về phía trước.

"Ừ, dù sao thì cũng có hai thành viên của Hoàng tộc trong năm nhất của Royal Class. Người sẽ không sợ hãi chỉ bởi điều đó, phải không?"

Oscar de Gardias rút ra một trong những thanh kiếm luyện tập được cung cấp.

Hắn ta là người đã được huấn luyện về cách sử dụng vũ khí.

Tôi cũng lấy một thanh kiếm.

Tên này không chỉ là một thành viên của Hoàng tộc, hắn ta còn là một trong sinh viên năm tư. Tên này không nên là loại người tìm cách nâng cao lòng tự trọng của mình thông qua kouhai của mình bởi vì hắn ta không đủ kỹ năng hay gì đó. Ngược lại, là rất tài năng.

Bất kể tên này có phải là Hoàng tộc hay không, tôi không có cơ hội chiến thắng.

“Các quy tắc vẫn giống như trước đây. Ai đầu hàng trước hoặc mất khả năng sẽ thua cuộc.”

“Tốt.”

Anh chàng nhìn tôi và mỉm cười.

Sau khi Oscar tự giới thiệu mình là một phần của Hoàng tộc và là số 1, ba anh em kiêu ngạo dường như nghĩ rằng tôi đã giẫm phải một quả mìn, và những sinh viên năm nhất của Orbis Class dường như nghĩ rằng tương lai của tôi đã rất rõ ràng vì tôi đã có chạm vào một người mà tôi không nên đụng vào.

Các quy tắc vẫn giống như trước đây.

—Bất cứ ai tuyên bố đầu hàng hoặc mất khả năng chiến đấu sẽ thua cuộc.

Nhưng có vẻ như tôi thậm chí còn không có thời gian để tuyên bố đầu hàng của mình—có vẻ như Oscar muốn kết thúc mọi thứ ngay lập tức.

*Kakaang!

Sau khi lao đến chỗ tôi, Oscar ngay lập tức đánh trúng thanh kiếm luyện tập của tôi. Tôi cảm thấy lòng bàn tay mình ngứa ran vì đau dữ dội. Tuy nhiên, tôi không buông kiếm.

Tôi đã sử dụng thiết lập sẵn Cường hóa cơ thể và Kiếm thuật. Oscar đâm vào tôi, và tôi đẩy thanh kiếm của mình vào hắn ta.

*Cạch! Cạch!

Trong khi đẩy kiếm của nhau, cả hai chúng tôi đều cố ép kiếm của mình vào cổ người khác. Nếu sự cân bằng sức mạnh của chúng tôi bị xáo trộn dù chỉ một chút hoặc một trong hai chúng tôi trượt ngã, các cuộc tấn công của chúng tôi sẽ ngay lập tức bị phá vỡ.

Oscar nắm lấy thanh kiếm của mình bằng bàn tay trái trống không và cố gắng chiếm thế thượng phong.

Nửa kiếm...

Tôi cũng cố gắng tránh bị đẩy lùi trong cuộc cạnh tranh sức mạnh của chúng tôi bằng cách giữ mũi kiếm của mình theo chuyển động của hắn ta.

*Scrrrrrape!

“Người trung thành... với những điều cơ bản, huh?”

Oscar nhìn tôi với nụ cười ranh mãnh trên môi. Tên này đã cố gắng đẩy tôi ra ngay lập tức, nhưng thực sự ngạc nhiên khi tôi thực sự đáp lại nỗ lực của hắn.

“Có vẻ như người đã học được từ một giáo viên khá có năng lực, phải không?”

Có phải hấn đang khoe rằng mình có thể nói chuyện thoải mái ngay cả trong tình huống đó không?

“Ừ... Cô ấy không thể nào bị đem so sánh với một tên khốn như ngươi.”

Theo những gì tôi biết được từ Ellen, tôi có một tài năng kiếm thuật vượt xa cấp bậc của chính nó. Tôi trực giác biết cách ứng phó với mọi tình huống, khi nào nên đánh và khi nào nên rút lui, từ cô gái sinh ra với tài năng chiến đấu thiên bẩm mỗi ngày.

*Đánh!

“Kurg!”

Tuy nhiên, trong khi kiếm của chúng tôi va vào nhau, Oscar đá vào mắt cá chân của tôi. Khi tôi mất thăng bằng từ đó, hấn ta đâm vào tôi.

*Rầm!

“Ồ!”

Oscar đâm vào bụng tôi bằng thanh kiếm cùn, sau đó tôi nhanh chóng rút lui để lấy lại hơi.

“Ngươi có biết rằng, nếu đây là một trận chiến thực sự, ngươi sẽ chết có biết không?”

Oscar nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt hoàn toàn thoải mái.

“Nhưng đây chỉ là một cuộc chiến, nên ta vẫn chưa thắng.”

Tôi sẽ để cho một cuộc tấn công thông qua.

Nếu đó là một trận chiến thực sự, tôi đã bị giết bởi Oscar de Gardias. Tuy nhiên, đây chỉ là một cuộc ẩu đả. Nó vẫn chưa kết thúc—tôi sẽ bị đánh cho đến khi đầu hàng.

Không có gì xấu hổ khi làm điều đó.

“Tuy nhiên, ta không cảm thấy như mình sẽ nghe thấy từ 'Tôi đầu hàng' thoát ra từ miệng của người.”

“Chà, ta sẽ phải đánh bại người cho đến khi đó.”

*Khang! Khang! Khang!

Sau khi thành công trong cuộc tấn công đầu tiên của mình, Oscar tấn công tôi quyết liệt hơn. Như thể tên này đã thử nước xong, hắn tiếp tục tấn công.

—Bên cạnh, phía dưới. Trên đầu. Đâm qua giữa.

Oscar không chỉ tấn công tôi bằng thanh kiếm của mình. Nếu hắn ta nhìn thấy một khoảng trống trong khi tôi đang chặn một trong những đòn tấn công của Oscar, tên đó sẽ đâm tôi bằng nắm tay trái hoặc đá tôi hoặc chính thanh kiếm luyện tập.

*Đánh! Rầm! Bang!

“Hực!”

“Người có đầy những khoảng trống, Kouhai.”

Oscar thậm chí không thể bị đem so sánh với Lilka Aaron, người mà tôi đã chiến đấu trước đó. Anh

chàng đó giỏi hơn tôi cả về thể chất lẫn kiếm thuật.

Tôi không phải là đối thủ của Oscar, và nếu là đấu tập, tôi đã thua hơn năm lần rồi. Tuy nhiên, vì đây là một cuộc chiến, hắn ta sẽ đâm, chém và vung vào người tôi cho đến khi tôi bất tỉnh.

Nó cũng phần lớn là do thiệt hại tích lũy từ trận chiến mà tôi có với Lilka Aaron.

*Bụp!

“Kurg!”

Một cú đá thẳng vào bụng khiến tôi lùi lại vài bước. Oscar lao vào tôi, đánh vào thanh kiếm luyện tập của tôi như thể không có ý định thả tôi ra.

Tôi không thể.

Tôi phải sử dụng 'cái đó'.

*Kaang!

Khi tôi đánh thanh kiếm của Oscar từ dưới lên, tôi nâng cánh tay của hắn lên, để ngực tên này mở rộng ra.

“Haap!”

*Bùm!

“Uuurg!”

Ngay khi tôi đá vào hông Oscar bằng chân phải, hắn ta ngã xuống sàn và lăn lộn.

“Ha ha... Ha a...”

"...chuyện này là sao?"

Hắn vội vàng đứng dậy, sửa lại tư thế, tựa đầu.

"Người... người đã làm gì?"

Oscar trông hơi bối rối, như thể đã xảy ra điều gì đó không nên xảy ra.

Vâng, nó phải có cảm giác kỳ lạ.

"Người có biết không? Ta là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên]."

—[Sức mạnh siêu nhiên]...

Lilka Aaron dường như biết, nhưng Oscar de Gardias có vẻ như không biết rằng tôi là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên].

Tuy nhiên, tôi đã không sử dụng 'thứ đó' trong trận chiến trước đây của mình.

"[Sức mạnh siêu nhiên]..."

Oscar dồn thêm sức mạnh vào ánh mắt khi nghe tôi nói từ "[sức mạnh siêu nhiên]".

Một cái gì đó kỳ lạ đã xảy ra ngay sau đó.

Đó là bởi vì tôi đã bất ngờ phá vỡ sự phòng thủ của Oscar bằng một loại sức mạnh bùng nổ khác với những gì tôi đã thể hiện trước đây.

Oscar hẳn đã cảm nhận được sức mạnh của tôi từ trước, vì vậy tên này có vẻ lạ lùng khi cảm thấy sức mạnh ghê gớm như vậy đột nhiên tràn ngập tôi.

Tôi đã sử dụng [Tự đề xuất] như một khả năng tăng cường thể chất.

Tuy nhiên, không lâu trước đó, tôi đã nhận ra một cách sử dụng cao cấp hơn của [Sức mạnh siêu nhiên - Tự đề xuất].

—Đó là 'Kỹ năng'.

Tôi bắt đầu một đợt chuunibyou khác, tạo ra hình ảnh về một kỹ năng trong đầu, đặt tên cho nó và bắt đầu có thể sử dụng nó.

Như mọi khi, sức mạnh đó khá tàn phá đối với tâm lý của tôi, nhưng tác dụng của nó rất mạnh mẽ.

Cái tôi vừa mới sử dụng có tên là 'One Strike'.

—Tôi chỉ sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình để tăng sức mạnh cho một đòn tấn công duy nhất.

"Ta đến đây."

Lần này, đó là 'Chuyển động nhanh'.

Trước khi Oscar có thể phản ứng, tôi đã đến chỗ hắn ta và đâm thanh kiếm của mình vào hắn.

*Kadadang!

“Khục khục!”

Khi gã đó đỡ nhát kiếm của tôi, tôi đi xa hơn một chút và cho hắn một cú húc đầu.

*Rầm!

“Kuhurg!”

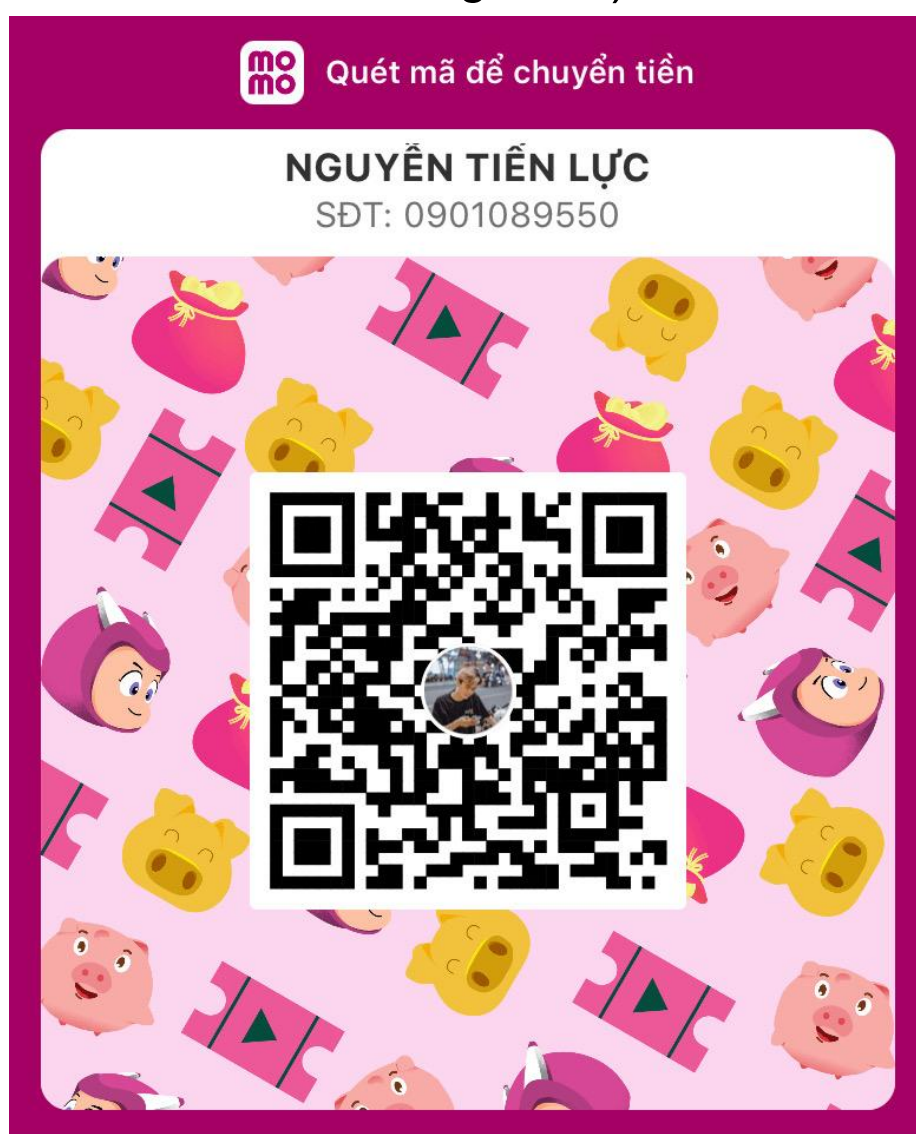
*Thud!

Tôi mỉm cười với Oscar khi hắn ôm lấy cái đầu đang ù ù của mình và lùi lại vài bước.

"Cái gì? Nó có khác thường không?"

Tôi đã vô cùng xấu hổ khi thiết lập những kỹ năng đó, nhưng chúng là thứ hiệu quả nhất mà tôi có!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading